

Daria Bukvic gaat met **leef en brutaliteit** deze klassieke Shakespeare te lijf. Geef dit talent vooral vrij baan.

Othello

Theater
Van William
Shakespeare door
Het Nationale
Theater, regie Daria
Bukvic.
3/2, NT Gebouw,
Den Haag. Tournée.

Bukvic maakt met haar radicale bewerking van *Othello* een statement over de gevolgen van sluimerend racisme.

It's my turn zingt een koor van roomwitte, bijna albino-achtige wezens op de achtergrond terwijl de zwarte Othello een dansje maakt met zijn geliefde Desdemona. Hij laat haar zweven als een engel, nu is het zijn beurt, hun beurt om lief te hebben.

Het is een ijzersterk begin van de voorstelling *Othello*, waarmee regisseur Dario Bukvic haar entree maakt bij Het Nationale Theater in Den Haag. Bukvic maakte twee jaar geleden *Nobody's Home*, met drie jonge acteurs die als asielzoekers naar Nederland kwamen. Die voorstelling was vooral een succes door de aangrijpende verhalen en de manier waarop die met een mix van ernst en humor werden verteld.

Met deze *Othello* bewijst Bukvic zich nu als een uitermate fantasierijke theatermaker die met leef en brutaliteit een klassiek stuk te lijf gaat. Haar *Othello* is gewaagd, bij vlagen meeslepend en naar het eind toe verpletterend. Hier en daar laat ze de teugels iets te los en gaan sommige acteurs met te veel lolligheid en bravoure aan de haal, maar dit is een regietalent om te koesteren en vrij baan te geven. *Othello* is gemaakt voor de kleine zaal, maar kan zo de schouwburgen in, en reken maar dat er publiek voor is.

Alleen al die vormgeving en aankleding: die in wit geklede en met gebleekte pruiken getooide personages lijken geestverschijningen in een *fantasy*-wereld. De stellages die de voorstelling verlichten, refereren aan galgen, en zo kom je al snel uit bij de Ku Klux Klan. Ook bij Bukvic gaat *Othello* over dat zakdoekje van Desdemona, haar vermeende overspel, de tomeloze ambitie van Jago en Othello's wraak. Maar met deze radicale bewerking van Shakespeares stuk over het monster van de jaloezie wil ze overduidelijk iets anders aantonen. Namelijk dat sluimerend racisme en uitsluiting tot genadeloos geweld kun-

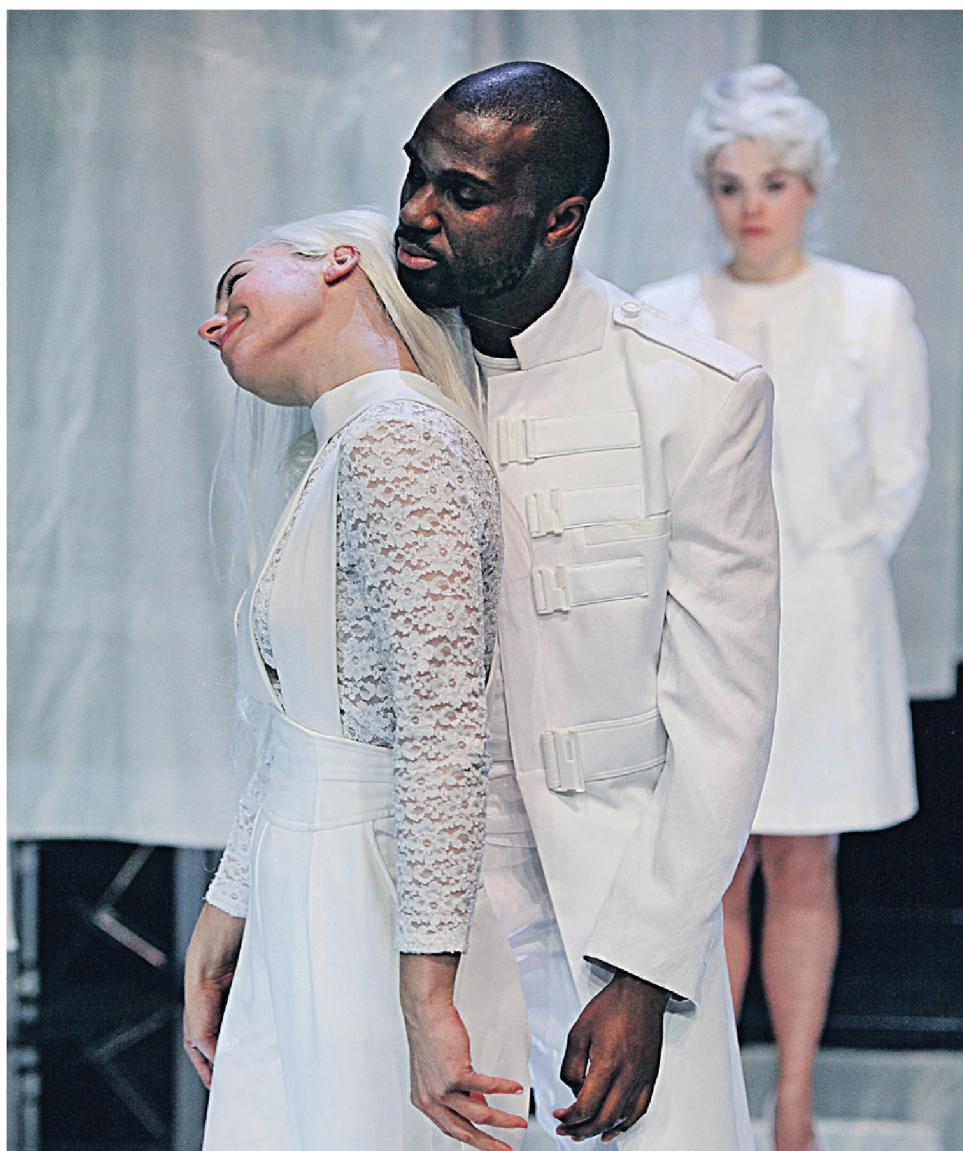
nen leiden.

Tussen het gekonkel om de macht en de liefdesintriges door is de serene rust en waardigheid die Werner Kolf als Othello uitstraalt op zich al een statement. In Bukvics optiek is het vanzelfsprekend dat Othello door een zwarte acteur wordt gespeeld. En ook dat Desdemona geen gedwee, zielig meisje is, maar een zelfstandige vrouw, schitterend en verliefd makend goed vertolkt door Sallie Harmen. Even opmerkelijk is de wijze waarop Rick Paul van Mulligen Jago interpreteert – beetje wuft, beetje gay, soms ongekennd vilein, met een stijlvolle duivelse elegantie.

Een dronkenmansscène met paaldanseres en het door Emilia (Lotte Driessen) ijzingwekkend gezongen protestlied *Strange Fruit* zijn bewijzen van Bukvics theatrale fantasie en durf. Evenals het gereviseerde eind, waarin Othello zijn geliefde niet wurgt, maar hun liefde toch sterft. Als Othello én Werner Kolf zich ten slotte met een doodsimpele vraag rechtstreeks tot het publiek richten, gaat dat door merg en been.

Hein Janssen

Werner Kolf als Othello en Sallie Harmsen als Desdemona in *thello*.

oto Sanne Peper

